

De zeven kwaliteiten van een echte heks

Peter den Haring

**DE ZEVEN KWALITEITEN
VAN EEN ECHE HEKS**
en tien geboden voor zelfliefde

Hajefa
uitgeverij

Copyright © 2017, Uitgeverij Hajefa, Zoetermeer, www.hajefa.nl

Eerste druk: 2004 met als titel *De vuurproef van Vernicke*

Tweede herziene druk: september 2017

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar
gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch,
door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Illustraties: Ieke Spiekman & Saskia Masselink

Coverontwerp: Gieta Mangar

Layout: Peter Saarloos

ISBN: 978-94-6331-017-8

NUR: 280, 728

Inhoud

Dankwoord van de auteur	7
Voorspel: De vuurwerkman	9
1 De billenwind	14
2 Praalburg.....	30
3 De vuurplaats.....	40
4 Drakentranen.....	50
5 Het heksenhuis	61
6 De huid van de beer.....	76
7 Inbreken	88
8 Hoofd- & bijzaken.....	98
9 Vakantie.....	109
10 Feest.....	121
De zeven kwaliteiten van een echte heks.....	124
Tien geboden voor zelfliefde.....	125

Dankwoord van de auteur

Dit boek is opgedragen aan mijn dochter Fianna, geboren in oktober 2000. Ze vond het als achtjarige het mooiste boek dat ik haar ooit voorgelezen had. In 2004 bracht Uitgeverij Hajefa een eerste versie uit. In deze tweede druk zijn De Zeven Kwaliteiten van een Echte Heks en, nog spannender, mijn Tien Geboden Voor Zelfliefde, duidelijker uitgewerkt.

Het gedicht op bladzijde 34 is van Champa Elsinga, die ik ook dank zeg voor het voorrecht dat te mogen gebruiken. De tekening bij het Voorspel is van Ieke Spiekman en de vogels en het kleine meisje zijn getekend door Saskia Masselink. Gieta Mangar is dagen in de weer geweest voor de omslag. Dank, dank, dank!

Het grensgebied van Duitsland en Tsjechië biedt min of meer het decor en het eind van de 18^e eeuw het tijdsbeeld maar verder is dit een tijdloos en plaatsloos sprookje. Ik vond veel inspiratie in *Alice in Wonderland*. De surreële sfeer heeft me verleid om ook veel met de taal te spelen. Actuele mega supertermen en begrippen (“Deleten die hap!” of Nike-gympen en Bennetton-garderobe) heb ik opgewekt afgewisseld met ouderwets taalgebruik (laven, nering, voorschoot, scharrig, als de wiedeweerga enzovoorts). Misschien verleidt het jongere lezers om eens een woordenboek ter hand te nemen. Groot genoegenschafte me de mogelijkheid om een nieuwe generatie ook wat nieuwe scheldwoorden (*stronza*) te presenteren, naast nuttige oude zoals lapzwans, zwartgal en lamzak. Moge die dat ordinaire *motherfucker* maar zo snel mogelijk vervangen.

Peter den Haring, Den Haag, juli 2017

Voorspel

De vuurwerkman

“Au, au, au. Niet doen, Heima. Hou op. Au, au.”

Ach, ach, daar kreeg die arme Verenike weer een klap met de bezemsteel. Ze was pas dertien jaar, maar ze moest toch al van haar luie en altijd ruzie zoekende pleegmoeder Heima keihard werken om het hele huis schoon te houden. Voordeel was dat ze handig in alles was geworden en gespierd als een jongen. Verenike had stug, donkerblond haar, dat ze meestal in een paardenstaart samenbond, zodat het niet in de weg kon zitten. Het glansde niet meer zoals in de tijd dat haar overleden moeder haar nog liefkozend ‘Prinses Goudhaartje’ noemde. Tijd voor zelf borstelen werd haar weinig gegund en geld voor iets extra’s, een fijne olie of zo, kreeg ze nooit van haar pleegmoeder. Het tweetal woonde samen in een boerderijtje aan de verste rand van een klein dorp. Dankzij Verenike was ook de deel met de konijnenhokken en de kippenschuur goed verzorgd. Het slachten van de dieren deed Heima graag zelf en ook ging ze graag naar de markt om wat van haar kleinvee te verkopen. Het was lente en het weer werd zachter. Maar verder..., nee, zacht was het leven voor dat meisje niet.

“Ik kook ook al eten,” zei Heima meestal nors als Verenike vroeg of zij even kon helpen met zoiets als het verschuiven van een zware tafel.

“Jouw opvoeding heeft me al een fortuin gekost,” mopperde de dikke vrouw dan. “En ik heb helemaal geen zin om me nog meer voor jou uit te sloven.”

Verenike was best sterk maar je verzetten tegen de kracht van die zware bovenarmen en de harde handen van Heima? Nee, dat was zo-

lang ze hier woonde, na de dood van haar echte moeder, nog nooit in haar opgekomen.

Die avond zou Heima's zus Oenima op bezoek komen, voor het eerst in jaren, want ze woonde erg ver weg. Heima wou het huis piekfijn aan kant hebben. Omdat Verenike ondanks het pak slaag toch goed was opgeschoten, waren uiteindelijk de planken vloeren gedweild, de aanrecht en het fornuis schoon en de cake gebakken. Op tijd. De tuin was opgeruimd, de was was van de lijn en opgevouwen.

Oenima stond meteen aanstellerig bij de voordeur al te gillen van 'O lieve Hei dit' en 'O lieve Hei dat,' allemaal slijmerig ge-zus en ge-zo. Ze had een zwaar postuur en hoog opgestoken roodblond haar. Aan de wallen onder haar ogen en de rode adertjes op haar neus kon je zien dat ze graag wijn dronk. Haar mond was van het streepsoort. Dat er geen begroetingskus voor Verenike afkon, vond het meisje dan ook geen gemis. Na het eten werd ze direct naar boven, naar bed gestuurd. Halfnegen pas. De zussen wilden "eindelijk eens onder ons zijn," zoals Heima gromde.

Boven aan de trap treuzelde Verenike. Ze ging achter de balustrade op de overloop zitten. Nieuwsgierig luisterde ze mee. Zo vaak kwam er geen bezoek meer. De burens woonden een kilometer verderop en die mochten haar pleegmoeder ergens om niet. Alleen de dokter kwam wel eens, als Heima een reden wou hebben om dagen in bed te liggen. Verenike moest hem dan gaan halen, ruim een uur lopen naar het centrum van het dorp. Zo'n wandeling vond ze nooit erg. Juist heerlijk, want Verenike hield veel van vogels en dieren. Van de wind in de tinkelende populierkruinen en van de geuren van stuifmeel en bloesem. Daarna reed ze met de koets van de dokter mee terug. Een kwartier zitten naast die vieze, dikke man, die uit zijn mond rook naar sigaar en brandewijn. Bah. Verenike was blij dat ze nog nooit ziek was geweest. Br, stel je voor, zo'n ouwe engerd die met zijn grote koude handen aan je wou zitten.

"Zie je die rare man, die Ongrond nooit meer?" vroeg Oenima, toen de twee zussen aan hun vierde glaasje portwijn zaten.

"Dat zwijn? Nadat ik hem had geschreven over de dood van Veertje

d'r moeder, heeft hij me één keer tweehonderd zilveren rijksdaalders gestuurd uit Praalburg om dat mormeltje onder mijn hoede te nemen. Een veelbelovend bedrag en daarom zag ik brood in die klus." "Had je ook niet iets beloofd aan d'r moeder? Jij werkte toch in haar winkel?"

"Stom mens. Die liep meer te zingen dan te werken. Ik deed al het werk. Dat mens ving de centen. En als Ongrond langs kwam, dan zaten die twee maar te ginnegappen en te vozen."

"Ah, zussie, je was jaloers! Ik heb je door!"

"Wat zit je nou te jennen, Oenima? Die Ongrond was een goorling, met zijn vette haar en zijn gele druipsnor."

"Maar hij moest van jou niks weten en dat kan jij meestal niet hebben, zussie!"

"Houd toch je bek. Die Ongrond is een arrogante versierder, dat kon iedereen zien. Hij heeft dat arme mokkel zwanger gemaakt, hij is twee keer komen kijken en daarna had hij het te druk. Zogenaamd te druk. Leer mij dat soort lui kennen."

"Maar toen? Toen Veertje's moeder dat ongeluk kreeg?"

"Toen heb ik haar winkel gekregen," zei Heima kortaf.

"Met de belofte dat je voor Veertje zou zorgen. Toch?"

"Dat mens heeft nog twee maanden geleefd nadat die boom op d'r hoofd gewaaid was. En maar zeuren over Veertje en over Ongrond. Dat ik moest uitzoeken waar hij was. Dat hij voor Veertje zou willen zorgen, als hij wist dat zij een ongeluk had gehad. Ja hoor, nòg meer boodschappen! Ik moest me toch al uit de naad werken om dat chaotische huishouden in goeie banen te leiden."

"Ja, dat weet ik allemaal wel. Maar waarom doe je daar nou altijd zielig over? Jij hebt naderhand die winkel mooi verkocht en nu zit je op een dikke tiet met geld. Wat kan het je dan schelen dat je dat kleine mokkel daar een beetje van te eten moet geven? Het is toch eigenlijk het geld van háár moeder?"

"Houd je mond nou maar. Dat kreng weet dit allemaal niet. Ik moet haar gewoon niet. Ze lijkt op haar moeder. Ik hou niet van die bijdehante bekkies. Nou, genoeg erover!"

"Nog één vraag dan. Lijkt Veertje niet op haar vader? Of is die Ongrond niet eens haar vader?"

Het heksenhuis

“**W**at moet ik nu met dat houten been?” vroeg Verenike, toen ze in de tuin even uitrustte van alle tumult. Kuit en voet van het been staken zijwaarts nogal raar uit de opening van haar rugtas.

“Ik zal eens gaan informeren,” sprak de kraai. “Ik heb een adres, waar ik altijd natte kussenslopen breng en daar woont een mega wijs vrouwtje.”

“Ho wacht. Ik wil met je mee!”

“Koop maar een paard. Anders schiet het niet op,” kraste de vogel ongeduldig. “Na zonsondergang is dat mens niet meer te vinden. Dan gaat ze met de maan mee.”

Veel geld hebben is tòch heerlijk, hoor, eerlijk verdiend of niet. In een stad als Praalburg zijn de prachtigste paarden van het hele vasteland te koop en Verenike kreeg bij het hare bovendien een mooi zadel gratis.

“Dat is nog van mijn moeder geweest,” zei de stalhouder. “Jij bent een joffertje met pit en je lijkt op haar. Zodoende.”

“Dank u enorm,” zei Verenike en ze bloosde gewoon een beetje van het compliment. De stalhouder was een magere man met grijzend haar. Hij was een ernstig type maar toch glommen er lichtjes in zijn ogen. Hij glimlachte ineens.

“Ik zal je een geheim verklappen,” zei hij zacht. “Kom hier en blaas je adem vol in de neus van dit dier. Zo maakt de merrie het beste kennis met je en voelt ze direct hoe jij bent. Dan heb je nooit aanpassingsproblemen met haar. Juist. Blazen maar. Mooi zo.”

Hij hielp Verenike opstijgen op het lichtvoetige, slanke paard.

“Ik heb met opzet een vriendelijk dier uit mijn stelletje voor je uitgezocht. Geniet maar van haar.”

Verenike fronste: “Zijn er dan akelige paarden, meneer?”

“O ja! Kijk deze Friede is een lieverd. Dat zie je aan haar rechte Romeinse neus en die lange neusgaten. Mooie ronde ogen, o ja, dit is een intelligent paard.”

De merrie draaide haar hoofd op een wat nuffige manier, net of ze die conclusie graag bevestigde. De stalhouder wees naar achteren in de stal: “Maar kijk eens daar links. Die bonte hengst heeft drie haar-kruintjes op zijn voorhoofd. Ik weet niet waarom maar zulke dieren trappen en bijten. Ik kan hem de baas omdat ik dat weet. Dat paard is een echt ventje. Die houdt van competitie. Die wil altijd winnen, al moet hij je tegen de muur duwen of schoppen. Jouw Friede is een prachtig dier, die vlucht eerder op tijd dan dat ze zin in vechten heeft.”

“Dat lijkt een beetje op mij ook,” antwoordde Verenike.

“Precies!” lachte de stalhouder en hij zwaaide hen na. Friede liet zich makkelijk tot een rustige galop aanzetten. De kraai wees de weg.

Een huis in een boom, bestaat dat? O jawel. Op de top van één van de dichtbeboste heuvels aan de noordkant van Praalburg tussen sparren en esdoorn stond een majestueuze maar tegelijk uitzonderlijke linde. De stam was als een kurkentrekker gedraaid, als was hij door een wervelwind opgestuwd uit de aarde. In de brede bladerenkroon hingen precies symmetrisch links en rechts twee roezemoezende bijennesten. Aan de voet van de boom was het een druk verkeer van rode mieren, die even graag op die plek leken te wonen als de uil, die in de allerhoogste top zijn nest gemaakt had. Vanaf het zadel op Friede's rug kon Verenike makkelijk op één van de onderste takken van de linde stappen. Als ze gewild had tenminste. Want voorlopig wou ze niet meteen. Ze keek vol ontzag naar het kleine boomhuis van ruwe planken dat een heel eind hoger tussen de takken met hennepouw was verankerd.

“Woont ze hier!?”

“Ja. En ze is niet thuis,” antwoordde de kraai, die al meteen boven was gaan kijken. Hoewel zijn tochtgenote teleurgesteld was, ging er

ook een golf van opluchting door haar heen. De plek was bijzonder, maar ook eng. Nou ja, eigenlijk niet eng, meer eh... anders dan anders.

‘Ik ben niet nieuwsgierig,’ dacht ze. ‘Hooguit eh... Ik heb natuurlijk nog nooit een boomhuis gezien en helemaal nooit van binnen. Niet dat ik zo’n soort meisje ben, hoor, dat stiekem bij iemand gaat gluren, terwijl die persoon toevallig niet thuis is. O nee. Dat is privé, vanzelf. Je moet de ouderdom respecteren en dit is het huisje van een oud vrouwtje. Ondanks dat die gedraaide stam een soort natuurlijke trap naar boven vormt en dat je je heel gemakkelijk bij het klimmen aan die zijtakken zou kunnen vasthouden. O nee hoor, ik ga *niet* naar boven.’

Zo zat ze minstens een minuut lang standvastig te zijn. Toen was die minuut om.

Eenmaal binnen keek ze inderdaad haar ogen uit! Aan de zoldering hingen gedroogde bossen planten, kruiden en bloemen, die een muf maar gelijktijdig betoverend parfum afgaven. Op een met gouddraad geborduurd kussentje lag het vredig ineen gerolde geraamte van een eekhoortje zijn laatste winterslaapje te slapen. Er stond een klein bed, waar een gehaakte, zilverkleurige sprei op lag, die in het binnenstromende zonlicht alle kleuren van de regenboog terugkaatste. Van onder het hoofdkussen stak een rond parapluhandvat uit, tenminste daar leek het op. Waar je ook keek, overal stonden rijen glazen potten boordevol lindehoning. Het leek wel een honingwinkeltje.

Tot Verenike’s vreselijke schrik knalde echter onverwacht de bovenste lade van een kastje open. Er sprong een haarborstel uit, die driftig rondjes door het huisje begon te zoemen. Buiten klonk waarschuwend gekras van de kraai, maar het was al te laat. Stommelend en struikelend over haar eigen volle boodschappentas viel een flink mollig, klein vrouwtje met lang zwart haar het huisje binnen. Direct slaakte ze een ijselijke gil: “Nee zeg! Visite!”

Verenike was haast zelf ook flauw gevallen van de betraptheid. Gelukkig bleken beide partijen zich even beschaamd te voelen, hoe-

De zeven kwaliteiten van een echte heks

Eén: Ze is sterker dan gewoon. Ze kijkt goed om zich heen en daardoor durft ze ook meer. Ze kan van haar kracht ook macht maken in alle situaties waarin ze beproefd wordt.

Twee: Vrijheidsbewustzijn. Ontsnappen als je klem zit, de benen nemen als de muren op je af komen. Realistisch kijken naar al je Mogelijkheden en steeds weer zoeken naar onafhankelijkheid.

Drie: Een echte heks kiest altijd voor avontuur, voor ongewoon, in plaats van voor voorspelbare sleur. Ze reist graag in de geest EN in het lichaam en blijft altijd nieuwsgierig.

Vier is Geloof In De Goede Afloop. Een echte heks is optimistisch omdat ze vertrouwt op het grote Magische Geheel, op de Kosmische Moedermacht van eerlijkheid, liefde en compassie.

De vijfde heksenkwaliteit is dankbaar kunnen leven in het moment. Van jezelf houden zoals je bent, accepteren dat je beperkingen hebt en toch tevreden zijn met wat je geboden wordt.

Zes: Goede heksen houden niet van opgeblazen spiritualiteit. Ze doen gewoon hun ding maar wel vanuit een meer dan gemiddelde intuïtie. Ze willen graag hun deel van het Mysterie doorgronden, maar plakken daar geen verwachtingen of pretenties aan vast.

Zeven: Een echte heks snapt de natuurwetten. Ze weet wat in de natuur gif is en wat heelt. Ze snapt de eeuwigdurende kringloop van eten en gegeten worden en de Wet van Aantrekkingskracht. Daarom houdt ze ook van mannen.

* Tien * geboden * voor * zelfliefde *

In dit boek zijn deze affirmaties allemaal aan de orde gekomen. En omdat je soms een beetje vast kan zitten in een piekerkramp, zet ik ze nog even voor je op een rijtje. Het zijn krachtige bevestigingen van de waarheid die we niet altijd helder voor ogen hebben. Lees ze vaak, dan vervangen ze langzamerhand je negatieve overtuigingen. Uitgeprint ophangen op de wc kan wonderen doen. Kopieer ze maar van mijn website: www.peterdenharing.nl.

1. IK BEN DIE IK BEN.

Met dit lichaam als voertuig en met déze op overleving gerichte geest moet ik het doen. Ik luister naar mijn lijf en dank het voor alle moeite die het moet doen om mij te dragen. Ergens in mijn zenuwgestel huist mijn ziel die gelukkig mijn levensopdracht kent. Deze drie-eenheid is alles wat ik heb. Ik kan niet meer ruilen. Dit is blijkbaar precies zoals ik moet zijn. Ik stop met mezelf verwijten te maken voor dingen die ik (nog) niet kan. Ik leun niet meer op anderen, ik geef niemand de schuld. Ik neem alle verantwoordelijkheid voor de les die ik zelf gecreëerd heb. Ik ga niet wachten tot mijn leven eindelijk begint. Indiase mantra's zijn mooi, maar in het Nederlands is er eentje die supersterk is: IK HOUD ZIELSVEEL VAN MIJZELF EN IK MAG ZIJN ZOALS IK BEN.

2. IK MAG FOUTEN MAKEN.

Alleen God is perfect. Voor de mens is perfectie een eindpunt, stilstaan en stillstand (foutje) is dood. Ik leef dus maak ik fouten, måg ik imperfect zijn. Ik hoef niet te kunnen wat ik niet kan. Van fouten leer ik. Ik geef mezelf de speelruimte om de 'fouten' te maken die ik maak. Zo houd ik mijn persoonlijke groei en de evolutie van het geheel op gang. Ieder mens heeft schaduwkanten die geaccepteerd

moeten worden om hun schaduwkwaliteit tot zijn recht te kunnen laten komen. Dan pas komt er echt evenwicht. Ik durf op oude beslissingen terug te komen, ik durf ook mijn verontschuldigheden aan te bieden als dat gepast is.

3. IK KRIJG PRECIËS WAT IK NODIG HEB.

Ik geloof dat ik hier vooral ben om te groeien in bewustzijn. Alles helpt om mijn opdracht op aarde te vervullen - ook de tegenslag en de ziekte, de vijanden en de ruzies, de verloren liefdes en de gebroken harten. Als ik dat nu niet zie, zal ik het later wel kunnen zien. Ik besef bij elk moeilijk moment, dat alles altijd nog veel erger had kunnen zijn. Ik durf te zeggen wat ik voel en hoe ik me voel. Ik deel mijn ontwikkelingen vol vertrouwen met hen die me na staan. Als het toch stroef blijft lopen, dan zoek ik naar Nieuwe Mogelijkheden en weer Andere Oplossingen, eventueel met nieuwe mensen. Ik houd mijn creatieve toverstaf bij de hand: sterk visualiseren van het goede helpt nagenoeg altijd. En het weggooien van ouwe troep ook.

4. IK HOEF ALLEEN MAAR VOLSTREKT EERLIJK NAAR MEZELF TE ZIJN.

Totale eerlijkheid naar andere mensen is niet altijd liefdevol, integendeel. Soms is een voorzichtige leugen of iets verzwijgen een betere oplossing dan de confronterende waarheid. Soms moet ik mezelf beschermen, dat is nu eenmaal zo in deze wereld. Als ik mezelf maar niet misleid; als ik maar weet wat ik doe en waarom. Nooit liegen blijft overigens een ultieme dapperheid. Spreek altijd eerlijk met God, de goddelijke stroom in het universum. Wees totaal oprecht en jouw gebed wordt een schitterend fenomeen. De wezenlijke werking van bidden is wetenschappelijk onderzocht en bevestigd.

5. IEDEREEN MAG VAN MIJ GENIETEN OP ZIJN OF HAAR EIGEN WIJZE.

Ik ben nodig op aarde. Anderen leren van mij, ik leer van hen. Hoe, dat weet ik niet altijd en dat hoef ik ook niet te weten. Ik ga me niet nodeloos druk maken over de eventuele gevoelens en gedachten van andere mensen over mij, niet elk beeld van een ander over mij corrigeren. Ik probeer minder te oordelen over anderen. Er is altijd wel iemand zal zijn die mij veroordeelt en een ander die mij be-

wondert. Wat de één goed vindt, vindt een ander waardeloos. Laat mij maar gewoon genieten van complimenten en verder ontspannen doen wat ik voel dat ik moet doen. Kritiek probeer ik wel zo eerlijk mogelijk te incasseren. Ik geef mijn openlijke en subtiele slachtofferrolletjes op en neem de macht terug.

6. IK HOUD MIJN AANDACHT HIER.

Hier is mijn lichaam, dus hier ben ik. Hier is de belangrijkste plek op aarde! Alleen hier kan ik werkelijk zien, ruiken, horen, voelen, proeven - hier klopt mijn hart, hier haal ik adem. Ik ga niet zweven, ik laat mijn ziel niet alsmaar ontsnappen en dissociëren. Ik probeer geen twee dingen tegelijk doen met mijn geest, want dan doe ik er minstens eentje half. Ik laat me geen quasi spiritueel paradijs op een andere wereld aansmeren of het idee dat het in andere dimensies (of in een ruimteschip buiten de aarde) beter is. De aarde is mijn oermoeder. Bij haar leg ik mijn loyaliteit en daarom houd ik van het stoffelijke, materiële leven. Ik ben hier. Ik leef hier en ik wil voluit leven hier in alle aardse, lijfelijke situaties die zich voordoen.

7. IK HOUD MIJN AANDACHT IN HET NU.

Ouwe koeien horen in de sloot. Alles is gebeurd omdat het moest gebeuren – nutteloos om er over te piekeren. Ook vage toekomst-fantasieën verspillen mijn energie. NU is verreweg het boeiendste, interessantste moment van mijn leven! Ik maak natuurlijk nuttig gebruik van mijn geheugen, maar ga niet zeuren of klagen over toen en daar. Ik probeer vroegere opponenten te vergeven. Als er toch een kwetsuur uit het verleden blijft schrijven, dan benader ik degene die hem veroorzaakt heeft en deel ik dat gevoel. En daarna zien we wel verder.

8. ALLES EN IEDEREEN HEEFT ZIJN EIGEN TEMPO.

Ik kan niet sneller groeien dan mijn lichaam en geest aankunnen. Elk proces heeft zijn eigen tempo. Ik heb tijd nodig om me bewust te worden van al mijn gewoonten, patronen en overlevingsmechanismen. Of ik nu wil leren vliegen of een helder mens worden, dat heeft allemaal oefening, geduld en toewijding nodig. Het is be-

langrijk dat ik een doel vaststel en dat ik dat bewust, krachtig en consequent nastreef. Ik hoef ondertussen mijn ontwikkeling niet te vergelijken met die van anderen. De wereld is al druk en gestresst genoeg. Het is niet nodig dat ik mezelf opjaag. Het scheelt al enorm als ik mijn eigen zich herhalende gewoonten en gedragspatronen eerder herken.

9. MIJN INNERLIJKE WEZEN IS HEEL DAPPER.

Door mijn geboorte heb ik mezelf een dapper geschenk gegeven: leven met onbegrensde mogelijkheden. Ik houd vanuit die dapperheid mijn angsten kritisch tegen het licht. Lijdt een mens niet het meest onder 't lijden dat hij vreest? Ik wacht rustig af en ik bereid me voor, maar ik ga niet fantaseren over alle vreselijke dingen die eventueel ooit zouden kunnen gebeuren. Dat vind ik zonde van de tijd. We zien wel! Als alles goed gaat, heb ik gelukkig niet vergeefs geleden. Mocht er toevallig wèl iets akeligs gebeuren, dan heb ik tenminste niet vooraf óók al geleden. Niet alles hoeft in één keer goed te gaan. Ik hoef niet meer bang te zijn. En als ik tòch bang ben, dan màg ik bang zijn. Bij groei hoort soms tijdelijk stilstand. En soms een enge beproeving die als loutering bedoeld is.

10. IK HOUD ONTZETTEND VEEL VAN MEZELF.

Hoe mensen zich ook naar mij gedragen, ik houd een diep en volledig vertrouwen in mijzelf en in mijn karmische opdracht hier. Daardoor kan ik ook van andere mensen houden. En van deze hele, schitterende schepping. Overal is overvloed voor wie het kan zien. Alles is Liefde en ik ben er een deeltje van. Ik werk onophoudelijk aan mijn zelfvertrouwen en plan van daaruit een ontsnappingsroute uit de door mijzelf opgelegde innerlijke beperkingen. Ik wil vrij worden van alle angsten en authentiek mezelf zijn. Ik hoef niet alles persoonlijk te nemen, veel mensen projecteren immers hun eigen onvolkomenheden op anderen. Wat de mens ziet van de werkelijkheid, is immers niet meer dan een subjectieve interpretatie.